

Prædiken 18. søndag efter trinitatis. Steffen Ringgaard Andresen

18.s.e. trin 2.tr. 24 kl. 10
754,434,750,449,292,368,467,412 vs.4-6,696

At uden begyndelse og ende.

Det er jo ikke lige meget, hvilke historier vi fortæller.
Det er ikke lige meget, hvilke ord vi bruger.

Det gælder den store verden.

Et tydeligt eksempel:

Krigsførende parter fører informationskrig.

Den, der vinder kampen om ordene, bestemmer fortællingerne. Og den, der bestemmer fortællingerne, skaber virkeligheden. Sejrherrene skriver historiebøgerne.

Det gælder samfundsdebatter.

Et aktuelt eksempel:

I den aktuelle debat om dødshjælp taler nogle om den gode død og værdige død. Andre taler om assisteret selvmord eller statslegaliseret drab. Det er en kamp om ordene. Om dødshjælp skal opfattes som noget human et nådig. Eller som inhumant og råt.

Det gælder de ord vi siger til og om hinanden.

Et almindeligt erfaret eksempel:

Et ukvemsord fra et menneske til et andet kan lægge sig som et frø i sindets spirelag. Det viser sig først som en knop af ked-af-det-hed eller sårethed. Senere sætter det frugt som mindreværd, vrede, bitterhed.

Et godt ord fra et menneske til et andet lægger sig som et frø i sindets spirelag. Det viser sig først som en knop af glæde og stolthed. Senere sætter det frugt tillid, livsmod og handlekraft.

Det er heller ikke lige meget, hvilke historier, vi fortæller om os selv.
De historier kan være så mange.

Men relevant for dagens tekst kunne være to, som på en underlig måde måske ligner hinanden.

Den ene fortæller, at kan og skal alting selv.

Den taler lige ind i en stærk tendens i tiden.

Nemlig den, at vi først tænke os grundigt om, før vi vælger at gå ind i noget. At vi først skal planlægge og lægge strategier og kunne stå autentisk inde for det.

Vi siger ofte, at vi tror på noget større end os selv. Men vi mener det jo ikke, når vi vil samtidig vil planlægge og kunne stå autentisk inde for alt, hvad vi giver os i kast med. Så bliver det jo netop ikke større end os selv.

Den anden fortæller, at vi skal alting, men vi kan det ikke. Den handler om utilstrækkelighed. Om ikke at du. Ikke gøre nogen forskel i den store sammenhæng. Ikke at kunne stå distancen i perfektionskulturens fremadstræbende foretagsomhed.

Historierne hænger nok sammen. Og er i hvert fald nok begge med til at skabe den ensomhed, som er et stigende menneskeligt og moralsk problem lige nu.

Men vi er blinde for noget, om vi fortæller de historier om os selv.

·
Det viste en lille dreng mig en dag.

Vi sad i sofaen og så børne-tv.

-*Er du der, Alfons?* Far kalder på Alfons Åberg, som spiser et saftigt grønt æble inde på sit værelse.

Jo, Alfons er der. Eller: *Er jeg her?* Hans krop er der helt sikkert. *Men er det mig?*

Hvad med varmen fra hans krop i stolen hvor katten nu ligger og spinner?

Skal den ikke regnes med? Og luften han suger ind og ned i lungerne? Og ud igen? Den er vel også en del af ham?

Er det så Alfons, der spreder sig ud gennem vinduet til busstoppestedet

udenfor? Der står en mand. Han får en idé. *Måske skulle jeg bage æbletærte til*

mine børnebørn i aften. Manden tror, det er hans egen idé. Men kom den ikke fra æbleånden, Alfons pustede ud ad vinduet? Og er der så ikke lidt af Alfons i æbletærten? Og i bedsteforældrenes og børnebørnenes glæde omkring spisebordet i et hus langt væk fra dér, hvor Alfons bor? Sådan spekulerer Alfons over, at man er spredt lidt ud her og der. Det er han i det blå omkring Victors øje fra skolegården i går. UPS. Og i lille Spirrevips glædeshop i entreen, når han kommer og besøger ham for at læse højt.

-Alfons, er du der? -Jo, en smule af mig er her i hvert fald. -Så tag den smule, der er her og vær sød at gå ud med skraldeposen, siger far og klapper ham kærligt på skulderen. På vej ud til affaldsskakten mærker han stadigvæk hånden på skulderen. *Så er der noget af far på min skulder.* Nej, man kan ikke regne ud, hvor et menneske begynder og hvor det slutter.

Da børne-tv er forbi, funderer drengen ved siden af mig i sofaen: *-Nøj, tænk hvis der er 1000 mennesker. Så kan man slet ikke regne det ud.*

Nej, man kan ej!

Med Jesus' fortælling om os, kan vi heller ikke regne det ud. Hvor et menneske begynder og hvor det slutter. Og heller ikke, hvor guddommelige begynder og hvor det slutter.

Alt hænger sammen, dit liv med mit liv, mit liv med dit liv. Og vi er sammen i virkeligheden en guddommeligt historie.

Vi griber ind i hinanden som grene på samme træ.

Vi beriger hinanden med liv. Vi berøver hinanden livet.

Ordene gør det som sagt: Sig *tak for dig* eller *idiot*.

Er der tørre grene? Ja, da!

Har vi en tendens til at fokusere på utilstrækkelighederne hos hinanden og os selv? Jo, da!

Er det ikke ofte sådan, fra store krige til små konflikter, at vi brænder hinanden af for bedre selv at kunne holde varmen? Jo desværre.

Her tilbydes vi en anden historie om os selv.

Om vores liv – vores stræbsomhed, vores utilstrækkelighed, vores nederlag og sejre – om vores egeninteresse ikke næres af et større liv og en større historie, sygner der det hen og bliver tørt og ufrugtbart.

Men hver eneste gren har betydning.

Vi betyder noget. Hver og en. Hvis vi kun måler vores betydning ud fra, hvad vi isoleret kan eller ikke kan vi alle hurtigt komme til at fortvivle.

Og så sætter Jesus trumf på. *Jeg er vintræet. I er grenene.* Et træ uden grene og frugt vil han ikke være.

Så er det ikke til at regne ud, hvor det guddommelige og menneskelige begynder og ender. Så er vores små gode ord Gud. Gud er ikke en gammel mand med et stort hvidt skæg oppe på en sky. Gud er så også menneskeligheden imellem os. Måske er Gud også mere. Det er ikke til at regne ud. Men Gud er også dét. Gud fuldbyrder sig i os og vi i Gud. Og alt hvad vi siger og gør, bliver mættet med betydning og vigtighed.

Så er det heller ikke til at regne rækkevidden af det mindste ud. Guds rige kan måske handle om bare at give en tørstig et glas vand, sagde Jesus engang.

Hver gang vi tør tage den kærlighed, vi ikke selv kan gøre for og bringe den med ud i vores ellers så kontante samfund, så er vi til rådighed for en større historie, så løber vi Guds ærinde og gør en plet af denne jord til livets og kærlighedens land.

Et godt ord.

Et skulderklap.

At tilgive. At vende den anden kind til.

Dét, Jesus lærte os.

Vi kan slet ikke regne betydningen ud.

Vi har ingen anelse.

For Gud er i det.

Men vi kan begynder dér.

Og vi vil bære megen frugt!

Amen

Kirkebøn:

Gud,
vi takker dig for Kristus,
for det liv, der strømmer igennem os fra ham.
Så er der mørke i os,
og alligevel lyser dit væsen igennem os.
Så er der uro på færde i vore tanker,
og alligevel skaber du fred gennem os.
Så er der nederlag i vore liv,
og alligevel vinder din kærlighed frem igennem os.
Vi beder for de ensomme,
for de fritstillede og tilsidesatte,
for de afskårne og for dem, der savner samhørighed:
Vær deres Gud!
Og giv os alle styrke og tillid til at dele liv og glæde.

Vi beder for din kirke.
Lad den altid gøre det levende billede af Jesus gældende iblandt os.

Vi beder for Kong Frederik, Dronning Mary, Kronprins Christian, Dronning Margrethe og hele det kongelige hus.

Vi beder for regering og folketing og al øvrighed.
Tak for enhver, der dér stiller sig til rådighed for det fælles bedste.
Hjælp dem og os alle til ikke at bekrige hinanden med krav om egne værdier, men til at skabe en fælles verden.

Vi beder for alle ramt af krig, vold, forfølgelser og undertrykkelse og for dem, der med liv og helbred som indsats arbejder for heling og bedring, både her og ude i verdens brændpunkter.

Vi beder for alle, der har mistet nogen, der var livet for dem.
Og så beder vi dig om at være vores og alle vore dødes lys, fred og velsignelse.

